

ᠳᠠᠨᠠᠵᠤᠨ ᠠᠨᠢ ᠰᠢᠨᠠᠵ

Este az alföldön

ᠳᠠᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠳᠠᠨᠠᠵᠤᠨ ᠠᠨᠢ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠠᠨᠢ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ

Az alkony kéken hamvazó ködében
Most térnek nyugovóra mind a házak,
A csöndbe bámulnak komoly fehéren
S tetőiket lehúzza az alázat.

ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ

Az ablakok kis, vaksi fényel égnek,
Öreg parasztok néznek így az éjbe
És lecsukódnak jó korán e fények
S viraszt tovább az udvar jegenyéje.

ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ

Mint régi csósz, dúdolgat egymagában
S a csillagokba nyújtózik didergőn,
Alatta boldogabb a tyúkok álma
S ha elszundít, hát ő is egy az erdőn.

ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ
ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ ᠰᠢᠨᠠᠵᠤᠨ

Az országút elindul bandukolva
Az éjszakában, tornyokat keresve,
Fáradt utast és aranypénzt a porba
S egyszer csak eltűnik a végtelenbe.